

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP,
MEGJELENIK MINDEN HŐ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet.

Az idő betelt.

Mindennek meg van a maga ideje. Ideje a dolgozásnak és ideje a pihenésnek. Ideje az előkészítésnek és ideje a véghezvitelnek. Ideje a hallgatásnak és ideje a megszólalásnak. Tehát igen fontos, hogy tudjuk, minek mikor van az ideje. Néha úgy véljük el a dolgokat, hogy azt hisszük, valami örökké tarthat. Néha gyermekek a szülők nagy türelmének idejét sem veszik figyelembe. Azt gondolják, hogy a végletekig visszaélhetnek azzal. De Istennek kegyelmével is visszaélnak sokan. Azt hiszik, Istennek mindegy, hogy ők mit csinálnak.

Nézzünk hát szemébe a valóságnak. Ne áltassuk magunkat azzal, hogy alhatunk, amikor ébren kellene lennünk. Se ölbetett kézzel ne nézzük, hogy a másik hogyan fárad verejtékezve, mialatt mi ujjunkat sem görbitjük meg. Az Ur Jézus maga mondja meg, hogy a hívő embernek mely állapotban kell lennie. „Derekatok legyen felővezve és lámpátok meggyújtva.” Ez az állandó készenlét állapotát jelenti. A keresztyén ember nem beszélhet az alkalmak hiányáról, sem munkanélküliségről. Ezek itt vannak az ajtónk előtt. Pál apostol Timotheusnak azt írja, hogy hirdesse az ígét és álljon vele elő alkalmas és alkalmatlan időben. Tehát nem lehet sohasem alkalmatlan az idő a munkálkodásra. Sem nem szabad nekünk magunknak alkalmatlanokká lenni munkára. Felelősek leszünk mindenképpen azért is, amit tettünk és azért is, amit nem tettünk meg.

A mai világban sokan hivatkoznak arra, hogy az anyagi gond oly nagy, hogy elveszi minden idejét és leköli minden erejét a kenyérért való harc. De fordítsuk meg a dolgot és közelebb jutunk a valósághoz. Sok embernek éppen azért oly terhes az élete, oly nyomasztóak gondjai, mert nem fordít időt lelke ápolására és nem tölt elég időt abban a munkában, amelyben ő maga nyerné el az első áldásokat. Még tovább is lehet menni és azt mondani, hogy sok embernek azért nincsen pénze, mert keveset ad a szegénynek és keveset Isten munkájára. „Az Urnak ad kölcsönt,

aki könyörül a szegényen s Ő megfizeti neki jótéteményét.”

És ezt lehet mondani az evangéliumi munkáról is. Szinte divatossá lett törni a fejünket azon, hogy miért nem mozdul meg a munka. Miért nem látogatják az emberek összejöveteleinket, imaóráinkat jobban, buzgóbban? Felelet erre egy ismert kis valóságos történet. Egy gyülekezetben mindig gyengébbek lettek a heti imaórák. Végre a prédikátor kihirdette, hogy érdeklődés hiánya miatt beszüntetik az imaórákat teljesen. Ebbe egy öreg néni nem nyugszik bele és tovább jár minden héten az imaterembe és maga könyörög az Urhoz. Hozzá csatlakoznak egyenkint újra hívő lelkek és a vége csodálatos ébredés lett. Nem kell hát csak egy igaz hívő ember és a jó Atya csodát művel.

De még mások több pénzt akarnának az evangéliumi munkára, mielőtt abba belefognak volna. Ugy vélik, ha sok pénzük volna, sok helyre mehetnének az evangélium hirdetésére. Ez önámítás. Nem a pénzhiány miatt nem megy valaki evangéliumot hirdetni, hanem mert nem űzi a Krisztusért hevitő tűz. Jézus egyenesen a pénz szükségtelenségét hangsúlyozza, amikor azt mondja: Ne vigyenek magukkal pálcán kívül, se táskát, se pénzt az övükben. Ezzel Jézus nyilván azt akarja mondani, hogy az evangéliumi munkáról a jó Atya maga gondoskodik. És ezt bizonyítja ennek története egész a mai napig. Nem csak az apostolok tapasztalták azt, hogy soha szükségét nem kellett látniok, de utánuk is, mind e mai napig gondoskodott az Ur az igazi munkásairól. Vannak, akik mindig csak a készre várnak és képtelenek megmozdulni külső támogatás nélkül, de ezek sohasem is tapasztalták még annak édességét, amit jelent az, ha a jó Atya gondviselésére bizzuk magunkat. Tehát ha szükségét lát Jézus szolgálja, úgy valójában már nem is az. Mert megtartja az Ur az övéit. Az evangélium ereje éppen abban rejlik, hogy önmagában képes megállani

a legsúlyosabb viszonyok között is.

Az idő betelt: Fel a munkára Jézus zászlaja alatt. Az Üdvözítő, aki elhívott, előttünk jár. Ő nyitja és zárja be az ajtót. Boldog ember az, akit az Ur munkában talál. T.

Légy természetes!

Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak; ők pedig ke-restek sok kigondolást.

Préd. 7, 29.

A nyáron külföldön megnéztem egy kiállítást. Különösnek természetellenesnek találtam az egészet. Pedig a művészetnek az a célja, hogy a természethez minnél közelebb jöjjön.

Isten az embert természetesen, igaznak teremtette, de ők keresnek sok kigondolást. A Sátán beleviszi az emberek életébe a mesterkéltséget, képmutatást minden téren, még a hitélet terén is. Mások akarnak lenni Isten előtt, mint amilyenek a valóságban.

Kenetteljes beszéd a Kanaán nyelven imában és egymás között. Azért mondja az Ur: „Ez a nép szájjával tisztel engem, de szíve távol van tőlem.”

Ha ügyel az ember arra, hogy nagyon szépen kulcsolja össze kezeit az imánál és szépen hajtsa térdet, akkor jámborabb lesz az Ur előtt? Vagy ha valaki a fejét mélyen lehajtja vagy szeméit forgatja az éneknél, mélyebb lesz a kereszténysége?

Legyünk igazak és természetesek fellépésünkben, beszédben, imában, sirásban, nevetésben, evésben, ha munkában vagyunk, ha szabadságon vagyunk, mindenütt, ahogy Jézus erre nekünk példát adott, hogy az Ő nyomdokait kövessük.

Schw. Ev-ből R. M.

Világosság után...

Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, melyekben minekutánna megvilágosítottatok sok szenvedésteljes küzdelmet állottatok ki, midőn egyfelől gyalázásokkal és nyomorításokkal nyilvánosság elé hurcoltak titeket, másfelől társai lettek azoknak, akik így jártak. Mert a foglyokkal együtt szenvedtetek és vagyonotok elrablását örömmel fogadtátok, tudván, hogy néktek jobb és maradandóbb vagyonotok van a mennyekben. Ne dobjátok el tehát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes türesemre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet.

(Zsid. 10/32-36.)

A legtöbb magát kereszténynek mondó embernek, nagyon téves felfogása van a kereszténységről, annak hatásáról az életben és az Urnak való átadás követelményeiről. Azt

hiszik, hogy az szabadulást jelent azoktól a földi, anyagi, testi nehézségektől, amelyek őket gyötrik s amelyek előtt tulajdonképpen az Urhoz menekültek. A Jézushoz való menekülés és a Neki való átadás, egy dologtól szabadít meg minket és ez a bűn zsoldja, az örök halál, a kárhozat. Ezért jött Jézus és ezt az eredményt kell tőle elsősorban várni és elnyerni. Hogy azután esetleg más javakkal is, könnyebbséget ad az anyagi küzdelmekben, kime-netelt testi bajokból, az lehetséges, de nem biztos. Meghagyj küzdelmeinkben, hogy miért, azt Ő tudja. Igénkben éppen olyanokról olvasunk, akik — minekutánna világosságot nyertek és átadták magukat Jézusnak, — nemhogy könnyebbséget találtak volna, hanem: — szenvedésteljes küzdelmeket állottak ki. — Ez az átadás földi eredménye. Küzdelem, még pedig szenvedésteljes küzdelem. A jelen esetben, miben állott ez? Gyalázatban és nyomorgatásban. Jézus keresztlével és tanítványságával gyalázat jár. Gúny, megvetés, félreismerés és ezeket a bibliai értelemben magukra vesszük-e? A magunk, vagy Jézus gyalázatát hordjuk-e? Azután még egy hivatása van az Ur gyermekeinek. Társaivá lenni azoknak, akik így jártak. Tehát nem arra az álláspontra helyezkedni, hogy elég a magam baja, hanem tudni, átérezni, hogy velem hasonló sorsu testvéreim vannak, kiknek akkor vagyok társuk, ha imában, vigaszban hordom a helyzetüket.

De akiről az apostol itt beszél, mit szenvedtek? Először is a foglyokkal szenvedtek, nem szégyeltek, nem hagyták cserben azokat. Vannak, kik látszólag jólelkű testvérek, míg baj nincs, de ha együtt kell szenvedni, akkor csakhamar elrejtőznének a szenvedés elől. Azután azt olvassuk, hogy „vagyonuk elrablását is örömmel türték. Nem ragaszkodtak ahhoz, hanem örömmel türték. Kedves lélek, tudsz-e örömmel tünni. Vagy csak azért türsz, mert ugyem tehetsz ellene semmit? Tanulj meg örömmel tünni.

De mi adott mindehhez erőt? Az a biztos tudat, hogy maradandóbb kincs van a mennyben. Akinek nincsen ez a biztos tudata, az félti a földit, mert ez a földi az egyetlen kincse és ha ezt is elveszti, nem tudja, mi következik azután. De aki biztosan tudja, hogy romolhatatlan kincsei vannak odaát, az azt is tudja, hogy a legjobb üzletet akkor csinálja, amikor a földit nem sajnálja a mennyeiért. Te mit értékelsz többre? Van-e még valamid e földön, amit sajnálsz itthagyni? Akkor ott van a te szived, mert az Ur Jézus mondja: Ahol a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. Legyen mennyben a kincsed, hogy ott lakozzék a szíved is. (35. v.)

Nehéz helyzetben az ember sokszor eldobná a bizodalmat, különösen akkor, ha az a nehéz helyzet hosszadalmas is. Türelmünk

elfogy, reményünk kisebb lesz, a bizodalmonkat eldobjuk. Nem akarunk semmi jót várni az élettől. Oh, ne dobjunk el soha. Bármily helyzetbe kerülünk is, ha tényleg az Urért szenvedünk, úgy Ő látja és Ő felel annak kimeneteléért, de fönntartja magának azt a jogot, hogy akkor és úgy szerezzen szabadulást, ahogy neki tetszik. Nem az Ur tanítványaihoz illő dolog, Őt sürgetni a szabadulásért, vagy Neki tanácsot adni a szabadulás tekintetében. Minden körülmények között legyen bizodalmad Benne és szabadító erejében.

(36. v.) Mert az ígéret elnyeréséhez békességes türelemre van szükség. Isten ígér és az Ő ígéretét nem lehet pénzzel, ugynevezett jócselekedetekkel kisürgetni, azt türelemmel ki kell várni. Ígéret elnyeréséhez türelem kell. Tied-e Isten ígérete? Megfogtad-e Őt ígéretével? És békétürelssel várod-e annak teljesedését, vagy türelmetlenül hánykolódsz-e és kérdezősködsz, mint egy-egy türelmetlen utas, ki a hosszu ut alatt a vasuton százszor is megkérdi: Mikor érünk oda? — Az ígéretet az Urnak kell teljesíteni, de békével várni neked kell, hogy Ő teljesíthesse azt. Az Ur megteszi a magáét. Tedd meg te is és várj békétürelssel.

—l. —j.

Elégtétel.

Az igazságszolgáltatás történetében fontos szerep jut az elégtétel-adás kérdésének. Nem tudom, hogy a törvénykezések hány százalékát alkotják a becsületsértési és rágalmaszások. Tény az, hogy az embernek legérzekenyebb pontja, jó hírneve és becsülete. Sok esetben látjuk, hogy az ember bármilyen anyagi áldozatra is képes ezen erkölcsi javak megvédésére.

A hívő ember, bár nem becsüli le ezen értékeket, mégis az emberi vélekedésektől függetlenül, mert az Ur véleményétől és ítéletétől tette függővé életét. Ezért a hívő ember nemcsak a szavait és cselekedeteit kíséri figyelemmel, hanem gondolatait és vágyait is, mert az Ur figyelme is kiterjed ezekre is. Minél jobban tesszük életünket függővé az Uról, annál szabadabbak leszünk emberek vélekedésétől, akár dicséret, akár rágalom formájában. Ez is egyik gyümölcse a Krisztusban elnyert szabadságnak.

A folyó évi juliusi szám szerkesztői rovatában megemlékeztünk arról, hogy egy szegedi helyi lap súlyos rágalommal illette szegedi munkánkat. A gyülekezet prédikátora — miután felkérésére sem vonta vissza a cikkirő az alaptalan rágalomokat — kénytelen volt sajtó utján elkövetett rágalmaszást a cikkirő ellen a feljelentést megtenni. A törvényszék augusztus 28-ára tüzte ki a tárgyalást. A cikkirő a bi-

róság előtt visszavonta állításait és bocsánatot kért.

Az említett lap az augusztus 29-iki számában a következőkben számol be az ügy lefolyásáról:

„Békésen fejeződött be a szegedi methodista prédikátor sajtópere. A Délmagyarország március 14-iki számában Kardos Imre „Zavarszóvallásalapító szekta mozgalmát leplezték le a deszki csendőrök” cím alatt cikket írt. A cikkben érintette Hecker Henrik szegedi methodista prédikátor személyét, valamint vele kapcsolatban a methodisták működését is, amiből kifolyólag Hecker Henrik sajtó utján elkövetett rágalmaszások címén feljelentést tett. A sajtópert szerdán tárgyalta a törvényszék Ungváry-tanácsa. A tárgyaláson Kardos Imre nyilatkozatot tett, amelyben elégtételt nyújtott és ennek alapján az ügy békés befejezést nyert.”

Az Ur iránti mély hála tölti el szívünket, hogy evvel az ügygel kapcsolatban diadalra segített az igazságot. Ez a lapotadás nem volt az első eset. Ugy a magam személyét, mint itteni munkánkat és testvéreinket az elmúlt tíz év alatt gyakran érte alaptalan támadás. Eddig Krisztusért szó nélkül törtük a támadásokat, szem előtt tartva Jézus szavait: „Baldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljetekek és örvendezetekek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyben...” (Máté 5, 11, 12.) A fenti esetben azonban úgy éreztük, kötelességünk a független magyar bírósághoz fordulni, hogy a már a múlt században életbe léptetett magyar vallás-szabadsági törvénynek érvényt szerezzünk olyan személyekkel szemben is, akik más felekezettek létjogosultságát nem hajlandók elismerni.

Hálás köszönetet mondunk mindazon testvéreinknek, akik imáinkban támogattak ebben az ügyben. Mi pedig hitünkben megerősödve, még nagyobb hűséggel és odaadással akarjuk Urunkat szolgálni.

Hecker Henrik.

Mi a szolgálat?

Szolgálatot és jócselekedetet sokan összekevereztik. Némelyek például a diakóniánál. Azt hiszik, jót cselekesznek, ha diakonisszák lesznek. Kétségtől kivül kedves dolog fehér fejkötőben dolgozni. De nem sorozhatjuk a jó cselekedetek közé. A leány ha férjhez megy épugy büvölködhet jó cselekedetekben. Sőt mondhatnám jobban, mert nem köti szolgálat. Dehát mi a szolgálat? „Ti a mások munkájában állottatok” mondja az Irás. Nem ti gondoltátok el, nem ti raktátok az alapot, ti folytattatok egy

egy munkát, amit mások alapoztak. Diakónissza munkánk, mint egyházmunka ismeretes. Ezért, a diakónisszának szolgálni kell. Akinek terve, akarata van, az nálunk nem lehet boldog diakónissza: Diakónissza szolgáló. Egy akaratára lehet, szolgálni. Betölteni egy helyet szeretetből, amit mások jelölnek ki. Saját akaratom letéve, ahogy mások akarják. Ez a „szolgálat”. Ahogy mások jónak látják, mint alattvaló és nem mint előljáró. Nem mint akarat nélküli bábok, nem . . . De Isten akaratát látva a szolgálati körülményekben és úgy járni, mint akik nem embereknek akarnak tetszeni, hanem Istennek. Így hajnaltól estig vagy késő éjen át, dicsőséges a szolgálat. Mert a Iarádtt testet nem köti a kin a harcban, mivel erőnkhez mért, vagy látszólag azon felüli munkánkat „Istennek tett szolgálat” pecsétje fedi és koronázza.

Veronika tv.

Könyvismertetés.

A napokban megjelent „Sylvester” kiadásában Lukácsy Imre dunavecsei ny. ref. lelkipásztor munkája: „Szent Pál apostol élete.” E munka Stalker James neves író műve nyomán készült. Az egyes fejezetekből megemlítjük a következőket: Pál apostol helye a történelemben. Önkéntelen előkészülete jövő feladatára. Megtérése. A munkást váró feladat. Pál tértitői utazásai. Pál írásai és jelleme. A nagy vitás kérdés. A vég. Az egész mű 124 oldalnyi, szép nyomású könyvecske és a szerző volt tanárainak van ajánlva. Minden keresztyén ember sok haszonnal fogja tanulmányozni e könyvecskét, amelynek ára lüzve 3.— P és megrendelhető a Keresztyén Könyvesház-nál Felső Erdősor 5.

AMIT VETETTÉL . . .

Ha mélyen benézesz a multba
S látod ott az embert
Vérezve, könnyezve,
Ha nem tudnád: a kinját, jaját
Önmaga szerezte.

Lásd, az Ur megmondta
S ránk ígéjében égi törvényt hagyott
Halld meg végül te esett, siket ember,
— Mit vetettél ma azt holnap aratod.

Bóka Farkas.

H I R E K.

Haszits János prédikátor Miskolcra Ungvárra költözik. Ez nagy örömet okoz nekünk, mert új időszakot jelent az északi körzetben. Az Ungvár és környéki testvéreink már régen

várták Haszits tv-t és ezért igen örülünk, hogy ezt a kérdést így megoldhattuk. Haszits tv-nek Isten gazdag áldását kívánjuk munkaköréhez. Sárkány Győző tv-er fogja ezentúl a miskolci és környéki munkát vezetni. Miután a gyülekezetben buzgó segítő társai vannak reméljük, hogy szépen fog e munka tovább is virágozni. Mindkét prédikátor testvérünk munkájára kérjük a jó Atya gazdag áldását.

SZERKESZTŐI ROVAT

Multkor az történt meg velem, hogy valaki kérdést intézett hozzám valami felől, amit a Békeharangban korábban megtárgyaltunk. E szembe jutott, hogy egy néhány évvel ezelőtt azt olvashattuk a napilapokban, hogy aki nem szerez tudomást azokból, a fontos rendeletekről, az ezért nem vonhatja ki magát a felelősség alól. Röviden: Köteles a mai világban mindenki ujságot olvasni. — De nem mondhatjuk mi ezt sokkal nagyobb nyomattal saját kis lapunkról? Nem kötelességünk-e nem csak előfizetni kis lapunkra, de azt el is olvasni? Vajjon valóban azt gondoljuk, hogy felelősség nélkül viseljük nevünket? Sokkal komolyabb időket élünk, mint hogy ezt soká el lehetne szenvedni! „Kelj fel hát, aki aluszol és támadj fel a halálból és fel fog ragyogni neked a Krisztus!”

Reméljük, hogy mire e sorok napvilágot látnak, a prédikátor testvéreink valamennyien ismét folytathatják az evangélium hirdetését. Az első aki hazatért Hecker Adám tv volt, aki csak egész rövid ideig teljesített szolgálatot. Sokkal tovább volt távol gyülekezetétől Liebstockl kaposvári prédikátor, de ő másodikkal térhetett haza. Hogy mennyire meg voltak vele elégedve felettesei, mutatja az, hogy néhány nappal leszerelése előtt előléptették karpaszományos őrmesterré. Szívükből gratulálunk Liebstockl tv-ernek ezen elismerés elnyerése alkalmával. Aki hű, azt elismerik mindenütt, a katonáéknál is. Adja a jó Atya, hogy Liebstockl tv most az ő evangéliumi munkájában is előrehaladhasson és munkálkodása sok gyümölcsöt teremjen.

A szuperitendens megkezdte az őszi látogatásait. Mikor e sorokat írjuk, Miskolcra készen és egyúttal Ungvárra és Nyiregyházára is ellátogat. Azt reméli, hogy mielőtt beáll a nagyobb hideg idő, sikerül a legtöbb gyülekezetet meglátogatnia.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.
Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.
Nyomdáért felel: Henczer István.